

Slovenské **TOP**
Krimi

DOMINIK DÁN

**KOŽENÉ
SRDCE**

KOŽENÉ SRDCE

DENNÍK
DOBRÉHO
DETEKTÍVA

Dominik Dán

KOŽENÉ
SRDCE

slovart

Text © Dominik Dán 2012
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2012

ISBN 978-80-556-0693-4

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Mesto, príbeh a všetky osoby v tejto knihe sú
vymyslené a akákoľvek podobnosť so skutočnými
udalosťami je čisto náhodná, hoci sa môžu
niekomu zdať akési povedomé...*

Ut valeas, multa dolenda feres.

Aby si bol zdravý, musíš zniesť veľa bolesti.

(Ovídius)

*Túto knihu venujem otcovi.
Nikdy v nej nebude listovať a neprečíta z nej ani
jediné písmeno, aj napriek tomu je celá preňho.*

Za odborné rady a neoceniteľnú pomoc ďakujem
MUDr. Ivete Čiernej, Mgr. Zlatke Pijákovej, Mgr. Martine
Urbanovej, Zuzane Hanzlovičovej, MUDr. Denisovi
Valentovi, PhD., MUDr. Jaromírovi Chorváthovi,
MUDr. Jurajovi Paliatkovi, MUDr. Dušanovi
Rapošovi, CSc., MPH.

1

APRÍL 2003

Aj nebo plakalo, nielen policajti. Mraky sa dotýkali zeme a chvíľami nebolo vidieť ani truhlu, ani farára s miništrantmi. Chlapci v dlhých bielo-čiernych kamžákoch sa snažili, ako vedeli, ale jednému zhaslo kadidlo a druhý zápasil s vysokým krížom zmietajúcim sa vo vetre. Hrozilo, že padne do jamy ako prvý.

Ostatní postávali v kruhu so schúlenými plecami. Dáždniky im boli nanič. Chatrnejšie vietor polámal už cestou z márnice a z tých odolnejších sa takmer vodovodný dážď akoby vysmieval. Navzdory živlom stáli ani prikovaní a tu po čumeli pred seba na kopec čerstvo vykopanej hliny.

Krauzovi zatieklo za golier a na zátylku cítil nepríjemný chlad. Chosé vedľa neho kýchol. Ich dáždnik bol z tých chatrnejších a spleť pokrivených drôtov na plastovej rúčke odhodil Chosé hneď za márnice do kontajnera na zvädnuté kvetiny.

Krauz kýchol tiež a asi desiatykrát zašomral... tak ti teda pekne ďakujem, debil jeden... a Chosé asi desiatykrát ticho odvetil... nemáš za čo, druhýkrát si zober svoj... a hlavu naklonil proti novému náporu vetra.

Pán farár sa ani nesnažil otvoriť modlitebnú knižku, improvizoval a potácal sa vo vetre bičovaný dažďom ako steslenie mučeníka a masochistu. Voľnou rukou si pridržal štvorcovú čiapočku. Niečo hovoril, ale nikto mu nerozumel, a ani nebolo treba, na pohrebe už bol každý a to podstatné očakávali až od chlapov s lanami.

Riaditeľ kriminálky a šéf oddelenia vražd sa krčili pod čiernym dáždnikom zahraničnej výroby a nastavovali ho

šikovne proti vetru. Vial raz sprava, raz zľava, a pretože tí dvaja vedeli predvídať vystihnúť, odkiaľ vietor zavanie, držali sa na svojich flekoch už pekných pár rokov. Teraz im ich umenie bolo prd platné, lebo sa postavili pod kopček čerstvo vykopanej hlíny a potôčiky riedkeho bahna im zaplavovali poltopánky. Odstúpili nabok a závistlivo vzhliadli ku Krauzovi stojacemu hore nad jamou. Krauz sa tváril, že sa modlí, a kašlal na nich.

Tlstý Váňa a karatista Kuky vyriešili problém po svojom a nad hlavami si držali kus igelitového vreca. Občas pomohlo, občas im vietor spršku dažďovej vody chrstol do tváre alebo na chrbát.

Starý Burger neprišiel. Nepustili ho z nemocnice. Krauz sa chystal za primárom, aby už konečne ukončil večné špekulácie o kolegovom zdravotnom stave. Najprv to bol zápal pľúc, potom edém, potom nejaký tieň na röntgenovej snímke, potom...

Jednoducho mu už zákulisné reči liezli na nervy, a najviac ho štvalo pošuškávanie niektorých kolegov, tiež odborníkov na medicínu, a rozhodol sa načrieť priamo z prameňa a vyjasniť si Burgerov stav u samého primára. Lenže chystal sa za ním už týždeň, a vždy do toho niečo prišlo. Ako aj teraz. Kto mohol tušiť, že Hanzelova manželka nové srdiečko nebude chcieť?

Oto Hanzel stál tesne nad jamou. Petra Pergnerová sa snažila držať dáždík tak, aby ho aspoň trochu kryla, ale v jednom kuse plakal, predkláňal sa, ruky natahoval raz k truhle, raz k jame a bol už celý mokrý. Asi o tom ani nevedel.

Namiesto Petry tam mal stáť Hanzelov jediný syn, ale nevedeli ho nájsť. Pred piatimi rokmi odišiel pracovať do Írska, potom, asi po dvoch rokoch, sa ozval z Melbourne, čo je len kúsok vedľa Írska, a odvtedy o ňom nikto nepočul. Otcovi napísal iba jeden list, v ktorom vôbec nevysvetlil, ako sa na druhý koniec sveta dostal, ani čo tam vlastne robí, iba napísal, že všetko je ok a *money* sa iba sypú, a že už spíkuje úplne plynule a že sa potom ozve. Neozval sa. Zmizol. Chalani to skúšali aj cez ambasádu, aj cez Interpol, aj cez osobné kontakty v Sydney, ale výsledok bol nulový.

Detektív Oto Hanzel stál nad hrobom svojej manželky sám a ani záplava kolegov a policajných funkcionárov sto-

jacích okolo neho pocit osamelosti nemohla zmierniť. To, že syn neprišiel na matkin pohreb a, samozrejme, aj to, že manželka zomrela, ho úplne zlomilo a Petra a Filip, ktorí ho po dohode so staršími kolegami dostali na starosť, mali čo robiť, aby im neskolaboval.

Hanzelova manželka minulý rok prechodila chrípku, a keď ju vedúca konečne pustila domov, bolo už neskoro. Ochrnula jej polovica srdca a tá druhá to nezvládala. Aj Oto večne v robote, aj syn vo svete, žiadne správy o ňom, aj práca, aj domácnosť... všetci sa do tej zdravej polovičky jedno-ducho nevместili. Trocha nádeje priniesla transplantácia, ale napriek tomu, že operácia sa podarila a operačný tím žiaril od radosti nad perfektne odvedenou prácou, stretli sa dnes na cintoríne, aby pochovali sedemdesiat kilogramov Hanzelovej manželky a tridsaťpäť deka z dobrovoľného darcu jazdiaceho na Honde sedemstopäťdesiat po Pezinskej Babe podľa hesla... *dvěste ve městě a tři sta z místa.*

Pán farár prežehnal truhlu, potom jamu a odstúpil, aby sa vyhol novej záplave bahna. Štyria chlapi v čiernych mundaúroch založili laná pod truhlu a vytiahli drevené máry, ktoré jej bránili spadnúť na dno.

Fúkol vietor a pár posledných kvapiek dopadlo na smútočný dav. Nieкто hore zapálil svetlo a mraky sa rozostúpili. Vietor ustal a čierne postavičky na cintoríne sa prestali knísať a krčiť. Nechápavo pozreli hore.

Nastalo hrobové ticho a Kukyho poznámka, že kurva aj s aprílovým počasím, vyznela dosť nedôstojne, lebo intenzitu hlasu zvolil primerane k pôvodnému vetru.

„... a odpočinutie večné daj jej, pane,“ to bolo všetko, za čo zaplatili farárovi.

Potom to už išlo rýchlo.

Tí pod jamou mali problém hodiť kvety do hrobu, lebo sa im šmýkalo, a tí hore mali problém hodiť do hrobu kvety... lebo sa im šmýkalo. Mierny svah cintorína sa v tomto nečase zmenil na tobogan.

Z lopatky, čo podával zriadenec jednému za druhým, kvapkala hnedá kaša a mnohí sa uspokojili iba s hodením kvetov. Dav sa rozchádzal. Zriadenec počkali, či Hanzel odíde tiež, ale keď sa k tomu nemal, začali svižne zasýpať rozmočenú jamu a bolo na nich vidieť, že by si na šmýkľavom

blate aj zabohovali, ale pred Hanzelom si netrúfli. Najprv ohľaduplne počkali, lebo dobre vedeli, že na celom pohrebe je najdeprimujúcejší buchot dopadajúcej zeminy na veko truhly a najbližší pozostalí začnú vyvádzať práve vtedy.

Hanzel nevyvádza. Stál premočený ako posledný žobrák na rohu ulice a pri každom dopade hliny na veko mu myklo viečkami. Detektív oddelenia vražd, prvotriedny strelec a odborník na pyrotechniku, stál ako žobrák... a bol by ochotný aj poklknúť a zopnúť ruky v úpenlivej prosbe, keby mohol vyprosiť ešte pár dní pre svoju milovanú manželku, ale aj keby si klakol, aj keby sa vyváľal v blate, už sa nedalo, bolo už neskoro. Oni to vedeli, on ešte dúfal.

Petra zložila dáždňik, spýtavo sa zahľadela na Krauz, ten jej pomohol rozpačitým pokrčením pliec, a tak sa nahla k Otovi a niečo mu zašepkala do ucha. Pokrútil hlavou a iba stál.

Tlstý Váňa a Kuky sa prestali naťahovať o igelit, skrčili ho, obehli jamu a pridali sa k svojim. Chosé ich pochválil.

„V kerej riti ste strčení s tým igelitom, my tu mokneme jak drbnutí...“

„To si aj bez dažďa.“

„Múdry... tlstý...“

„Prestaňte! Aspoň teraz...“ zahriakol ich Krauz.

Sledoval kolegov a funkcionárov. Všetci sa otriasali a trielili k východu z cintorína.

„Čo s ním?“ spýtal sa Kuky a bradou ukázal na Ota.

„... som sa ťa chcel opýtať,“ odpovedal mu Krauz.

„Ten v tom sivom je jeho bracho,“ bradou ukázal aj Chosé.

Muž v sivom, zavesený do tlstej paničky, Hanzelovi ani nepodal ruku a ešte stále pod obrovským čiernym dáždňikom cupkal v dave preč.

„Nerozprávajú sa už aspoň desať rokov, nepohodli sa po predaji rodičovského domu,“ kýchol si Krauz a sopeľ si utrel do palca a ukazováka a potom odfrkol do trávy.

„Tak čo s ním?“ nedal sa Kuky.

„Ostaneme a vezmeme ho k nám... alebo kam bude chcieť,“ zastonal Krauz, lebo naozaj nevedel, kam sa bežne chodí s chlapmi, čo práve pochovali to najdrahšie na svete a ostali úplne sami.

Že to bolo to najdrahšie na svete, vedel aj Krauz aj ostatní. Málokto z policajtov mal takú dobrú manželku ako Hanzel. Vydržali spolu vyše dvadsaťpäť rokov, a nech sa služba na oddelení vražd zvrtila ktorýmkoľvek smerom, pani Hanzelová stála pri svojom mužovi vždy, nič mu nevyčítala a on ju na odplatu miloval ako vo filme pre pamätníkov. Každý piatok jej na trhovisku na Miletičke kupoval kvety a cez víkend sa muckali ako pubertiaci.

Petra odstúpila, otriasla si dáždňik, zložila ho a nechala Ota samého na hrane jamy. Chlapci v čiernom sa činili a jama sa utešene plnila.

Chosé si odpľul, vysiakal sa spôsobne do vreckovky, ticho zopakoval Kukyho názor na aprílové počasie a vybral balíček cigariet. Skontroloval filtre, dve premočené vyhodil, a poponúkal dookola.

Vzali si všetci, fajčili a mlčky čakali.

Svah cintorína spustol.

Iba štyria zriadenci s ohnutými chrbtami makali o dušu spasenú.

Krauz odfrčkol cigaretu a podišiel k Otovi.

„Kompl... pôjdeme... jej je už dobre a... my musíme ísť,“ hapkal.

„Choďte, ja nejdem!“

„Oto, spolu sme prišli, spolu aj odídeme a... aj spolu ostaneme, tak sme sa dohodli na začiatku a tak to aj bude.“

„Choďte, ja nejdem!“

„Počkáme s tebou.“

„Nie! Choďte!“

Krauz sa vrátil ku skupinke.

„Čo povedal?“ spýtal sa Kuky.

„Aby sme išli, ale ja ho tu nenechám.“

„Ostaneme,“ zastonal Váňa a z vrecka na baloniaku si vybral igelitové vrecko s dvoma obloženými žemľami a niečím tmavým, čo sa tvárillo nenápadne ako pol kila tlačanky.

„Váňa, pre jedného, ako si ty, je to málo a pre ostatných je to dosť, tak to daj sem a nemusíme sa ani deliť,“ navrhol Chosé, ale Váňa mu ukázal pažbičku pištole v podpažnom puzdre a výstražne zdvihol prst.

„Mohol by si mať srdce aspoň v takejto vážnej chvíli, ty pes,“ dobiedzal Chosé.

„Serte na srdcia, dobre, že vás nepočuje Oto, teľce,“ opäť ich zahriakol Krauz.

Stíchlí. Lačno sledovali Váňu, ako sa napcháva. Kuky urobil psie oči a Váňa mu jednu žemľu podal. Kuky neváhal, rozlomil ju a polovičku podal Chosému. Chosé nelenil, rozlomil polovičku a štvrtinku podal Krauzovi. Váňa si zhlboka vzdychol, z druhého vrecka na baloniaku vylovil pár krajcov suchého chleba a podal aj Petre a Filipovi. Potom všetkým rozdal plátky tlačienky.

Od rána mali behanie kvôli pohrebu a nikto nestihol obed, takže teraz, krátko po tretej, už boli naozaj hladní.

„Do mňa ani nemusíte transplantovať žiadneho motorára, ja si zdochnem aj sám... od hladu... pri vás,“ frfotal ticho Váňa a snažil sa zhltnúť to máličko, čo mu ostalo, skôr než ho zvalia na zem a oberú dohola. Dve tatranky a pomaranč sa rozhodol zatiaľ nevyťahovať.

Hanzel sa začal triasť. Možno aj od zimy.

Váňa si pošúchal dlane, aby sa zbavil omrviniek, vyzliekol si baloniak a opatrne, akoby chytal motýle do sieťky, sa prikradol k Otovi. Jemne mu prehodil baloniak cez plecia. Triasol sa, ale nebolo to od zimy. Oto plakal. Strašne.

Potom ho vzali pod pazuchy a nasilu zvrtili preč od rastúceho kopčeka.

Už sa nebránil.

„Tak potom poďme k Jumbovi,“ rezignovane navrhol Chosé.

Auto šoféroval Krauz, vedľa neho sedel jeho parťák.

„A potom?“ spýtal sa Krauz a pribrzdil, lebo debilko pred ním sa neunúval so znamením o zmene smeru jazdy, iba tak pribrzdil a prudko odbočil.

Vzadu sedela Petra Pergnerová, najkrajšia policajtká v Našom Meste, a Filip Kiss. Nie až taký pekný.

„Musí existovať nejaká služba pre osamelých...“ skúsila váhavo Petra a nedopovedala.

Riešili problém, čo s Hanzelom po pohrebe. Ožrať ho u Jumba, v krčme vyhradenej pre policajtov a spravovanej najväčším človekom na svete, by nebol problém, ale naozaj... čo s Hanzelom potom?

„Asi by mala byť nejaká služba pre pozostalých,“ súhlasil Filip zo zadného sedadla. Vždy s Petrou súhlasil.

V aute za nimi sedel chudák Hanzel, Kuky, tlstý Váňa a premúdreňý Billi Gates. V skutočnosti sa volal Václav Voska, ale nikto mu nepovedal inak ako Billi. Prachy v tom neboli, počítače áno. Dokázal s nimi všetko, a ak by mu dali spájkovačku, kúsok cínu a polhodinku, tak jeden z toho množstva, čo mal v kancelárii, by naučil aj variť kávu a čistiť zemiaky.

Druhé auto šoféroval Kuky, plazil sa za Krauzom.

„Hovoril som vám, že zatiahne k Jumbovi,“ pokrčil plecami Kuky, keď pochopil, kam Krauz mieri. Za Kukyho autom išlo ešte jedno služobné s mladšími kolegami. Dovedna ich bolo ako hadov.

Vošli a chlapi pri stoloch vstali, jeden za druhým prišli k Hanzelovi a stískali mu ruku. Kým sa dostal do zadného separé, ostatní vraždári už sedeli. Aj tak veľmi nevnímali a prisadol si ako bez duše.

Jumbo Hanzela objal a vôbec ho to nebolelo. Aspoň to nedal znáť. Jumbove objatia podobné objatiu medveďa grizlyho vždy boleli. Aj jemné potľapkanie po pleciach. Aj keď po infarkte schudol na stosedemdesiat kíľ, aj tak to bola hora mäsa.

„Mám vyprázdniť lokál?“ spýtal sa Jumbo s pietnym výrazom v tvári.

„Nebľbni, toľko nás nebude,“ pokrútil hlavou Chosé.

„Ja né kvôli tomu, ja aby ste mali pokoj.“

„Díky,“ kývol mu Krauz, „to nebude treba, vydržíme.“

„Čo donesem, chlapci moji?“

„Dve... tri... štyri... vodky a pivo. Zdvihnite ruky, kto chcete pivo... jeden... tri... päť...“ Filip sa snažil spočítať objednávku.

Od výčapu prišla Alenka v krátkej minisukni. Zastala si nad nimi s rukami v bok a uznanlivo pokývala hlavou.

„Nepočítaj, mladý! Donesiem vám rovno fľašu vodky, fľašu koňaku, dve fľaše červeného, plató pív a zúčtujeme to zajtra... vajčáci... prepáč, Oto, poď sem,“ a tiež ho objala. „Je mi to ľúto... úprimne,“ a vyhrkli jej slzy.

Oto Hanzel pokýval hlavou a krčvito zovrel viečka. Chvíľu sa s Alenkou obľápali, aj sa pokolísali zboka nabok. Opäť si sadol, podvedome siahol do saka a vybral služobný preukaz. Vylovil tisíčku a položil ju na stôl. Krauz ju

vzal, vylovil mu zo saka služobný preukaz a tisíčku mu doň zastrčil späť.

„To si nechaj, kámo,“ potľapkal Ota po pleci. „Alenkáá...“ zavolať Krauz k pultu, „máš tu špirály?“

„Tý elektrické?“

„Nó!“

„Pošlem niekoho do skladu.“

Krauz vyzliekol Hanzelovi sako a prehodil ho cez ope-radlo stoličky. Po ňom to spravili viacerí.

Chlapec priniesol zo skladu dva elektrické ohrievače a predlžovačky, jeden nasmeroval na mokré saká, druhý na mokrých policajtov.

Tlstý Váňa kýchol.

„Najvyšší čas,“ skonštatoval a utrel si nos do servítky.

Prišla Alenka a porozkladala fľaše a poháriky. Kritickým pohľadom zhodnotila zásoby na stole a sucho ich okomentovala.

„Boh s vami... súdruhovia,“ popriala im a odišla sa venovať výčapu. Ani nevystrčila zadoček k Chosému ako inokedy. Alenka bola naňho našťavaná a Chosé bol smutný. Inokedy by ju opáčil, ale dnes bol naozaj smutný.

Štvala ho smrť kolegovej manželky.

Mladší kolegovia ponalievali, a keď mal každý svoj pohárik pred sebou, stíchli. Všetci pozreli na Krauzu, ten urobil grimasu, že čo ja!? Ale napokon sa predsa len pomaly postavil, a keďže najstarší z nich, Edo Burger, chýbal, ujal sa slova.

„Kamaráti...“

„A ja...“

„... a kamarátky, prepáč, Peťa, ja ani neviem ako... alebo takto... ehm... ééé... my sami najlepšie vieme, že smrť je súčasťou nášho života, lebo s ňou robíme dennodenne a zvykli sme si na ňu, ale... keď príde k nám a príde až tak blízko ako teraz, sme z toho polepení a vyklepaní ako každý normálny smrteľník. Ťažko sa o tom hovorí, ani humor nie je namieste, plakať nepomôže... ostáva nám už iba spomínať. Oto, všetci vieme, ako ste si nažívali, a všetci tušíme, ako to musí bolieť. Úprimnú sústrasť ti nebudem vyjadrovať, dnes už toho bolo dosť, ale jedno uistenie, že sme tu a ochotní ti kedykoľvek pomôcť, dúfam, nevyznie ako kliše, pretože to

myslíme úprimne. Budeš nás potrebovať, ako my potrebujeme teba, a na to nezabúdaj a nehanbi sa zavolať, keď bude treba. Dáma a páni... na jej večnú pamiatku.“

Krauz predpažil. Oto pomaly vstal a trasúcou sa rukou sa snažil udržať pohárik plný. Ostatní vstali tiež a poháriky odvisli nad stolom.

A potom sa stalo niečo zvláštne. Ostatní policajti u Jumba si všimli, čo spravili vraždári pri stole v rohu, všetci vstali a vrava stíchla. Alenka za výčapom sa naklonila dozadu a vypla rádio. Lokál úplne stíchol. Oto povedal: „Nech ma tam čaká, srdiečko moje... na ňu...“ a prudkým gestom vyprázdnil pohárik.

Vypili všetci a ticho si posadali. Kedysi to medzi policajtmí fungovalo takto.

Jumbo sa otočil ku chlapom v sále, utrel si oči a traslávym hlasom zahulákal.

„To, čo ste vypili na jej památku, neplacíte! Jedna runda pre celý lokál na moje triko... vajčáci!“

Potom to už nevydržal a po líkach sa mu skotúlali pollitrové slzy. Oto sa nestihol uhnúť a skončil mu v náručí. Aj on sa rozplakal. Muselo to bolieť.

2

JÚN 2003

Išlo to ani po masle. Nevie, kto vymyslel toto prirovnanie, ale tlstý Váňa to určite nebol, lebo on si na chlieb zásadne natieral iba bravčovú masť, maslo sa mu zdalo veľmi diétne. K tomu servíroval tlačenu alebo klobásy, alebo niečo domáce zo švagrovej zabíjačky. Vždy sa ušlo celej kancelárii, a tak by sa dalo pokojne povedať, že všetko na oddelení vražd išlo ani po bravčovej masti. Všetko klapalo.

V apríli, krátko po pohrebe, objasnili vraždu Zdenka Vámošiho, zavraždeného na chate hore nad Devínom, a v máji našli v studni dve mŕtvolky zastrelených milencov. Aj ich vrahov chytili a zavreli. Odporná robota. Pohľad ani na jednu z tých mŕtvol nebol príjemný. Nevadí, neboli tam na to, aby im bolo príjemne. Boli tam na to, aby chytali ľudí, čo zabíjajú iných ľudí, a s tým sa automaticky spájajú nepríjemné zážitky, s ktorými musí každý detektív z oddelenia vražd počítať.

Burgera prepustili z nemocnice pred viac ako mesiacom. Rakovina pľúc sa nepotvrdila, problémy s kašľom prestali a zase fajčil jednu za druhou a čítal svoje neodmysliteľné ranné noviny. Oto Hanzel prerušil dovolenku, lebo zistil, že doma by sa zbláznil. Bez ženy sa to doma jednoducho nedalo. Toľko prázdnych stien vo vlastnom byte v živote nevidel. Zapojil sa do vyšetrovania devínskej vraždy Zdenka Vámošiho a dostal odmenu za dobre vykonanú prácu a zadržanie páchatela, akoby na prípade robil od začiatku.

Šéf sa zachoval férovo a chalani s tým súhlasili. Petru povýšili, dostala kapitána, vlastne kapitánku, a bola tiež spokojná. Povýšenie si zaslúžila, zamakala hlavou a po-

darilo sa jej zabodovať. Všetci boli spokojní. Celý máj nemali žiadnu novú vraždu. Dorábali staré spisy a iba tak blbli. V kancelárii stoštyridsaťjeden sa všetci usmievali. Aj na poradách u šéfa kriminálky vládol mier. Príma atmosféra na celom oddelení.

Nič nové sa nedialo. Vlastne... niečo predsa. Kuky zabil všetky tri orchidey. Krauz sa snažil, ako mohol, ale ani dobré rady, ani odborná literatúra im nedokázali zachrániť život. Kukyho tvrdohlavosť a snaha presadiť sa vo funkcii miestneho Mičurina sa im stali osudnými. Zabil ich. Ich, aj kaktus predtým, aj pár mäsožravých rosičiek, ktoré Krauz ani neregistroval a nestáli mu za námahu. Ani ostatné rastlinky. V každom kvetinárstve ich predávali stovky a Kuky sa na nich sadisticky vyvršoval. Na jeho ospravedlnenie treba uviesť, že kvietky mal naozaj rád a polieval ich stále, stále a stále...

„Raz sa to musí podariť...“ šomral si zanovito krpec a snažil sa vyhnúť odbornej debata s Krauzom.

Krauz rýchlo zistil, že jeho edukačné snahy vysielané týmto smerom mŕňajú svoj cieľ, a Kukyho škrtol zo zoznamu. Viac ho trápil starší kolega Burger.

„Vyjebanci, chceli ma už pochovať...“ skonštatoval Edo v deň nástupu do práce. Sotva si rozbalil raňajky, teda rané noviny a balíček cigariet, vošiel Krauz.

„Zdravím všetkých simulantov!“ zahulákal Krauz od dverí, keď zbadal starého psa opäť za svojím stolom.

Burger mu kývol na pozdrav a zapálil si. Rozkašľal sa a naplo ho. Zadržal vracanie a prudký nápor vetrov z úst zachytil rukou. Trochu hlienu mu vyprsklo na dlaň. Utriel si ho do pripravenej papierovej vreckovky.

„Čau,“ odzdravil Burger, keď postrehol, že Krauz mieru k nemu a záchvat kašľa mu neprekáža. „Prepáč,“ ospravedlnil sa Burger za vlhkú dlaň, ale objal ho a poplieskali sa po chrbte.

„Som rád, že ťa konečne vidím,“ usmieval sa Krauz.

„Aj ja,“ priznal sa Burger.

„Šak šetci ho radi vidíme,“ súhlasil Váňa.

„Konečne prikvitol, simulant,“ pridral sa Chosé.

Naozaj všetci boli radi.

„Tie cigarety... myslíš, že to je dobrý nápad, kamoš?“

„Riško, vyser si oko a nehraj sa na primára.“